

ΕΚΔΕΚΤΑ ΛΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΣΕΥ'ΝΤΟ

ΤΑ ΔΑΚΡΥΑ

"Όταν ο Λιονέλ Φρεϊκούο μπήκε στο στούντιο της ήθοποιού, η γυναίκα του Μαριζ καταλάβε άμεσα ότι ο άντρας της ήταν πιωμένος. Άφισε τότε στο ντιβάνι τα χειρόγραφα, όπου σημείωνε με μπλέ μολύβι τὰ μέρη του ρόλου της και προχώρησε προς αυτόν.

— Πόσο άρρωστος! του ψιθύρισε με γλυκειά φωνή.

— Έγινε κάμπο αυτοκινητιστικό...δυστυχία... άπάντησε αυτός κ' η συλλαβές έβγαιναν με δυσκολία από το στόμα του. Τά μάτια του ήσαν θολά, τὰ πόδια του τρελίζαν...Κάθισε σε μιὰ πολυθρόνα σάν άποβλακωμένους, με τὸ κεφάλι στὰ χέρια και τὴν κούταξε παρσίωνα. "Έτσι μ' όλο τὸ μεθύσι μου, άντέλειψθη τὴ μεγάλη στενοχώρια τῆς γυναίκας του και τῆς εἶπε :

— Γέλα! Γιατί δὲν γέλας ;

"Ένοιωσε έξαιρετική ευχαρίστηση νὰ τὴν βλέπει νὰ γελάει και τῆς έλεγε καθημερινός, όταν ήταν μεθυμένος, τὰ ίδια λόγια.

Κάθε μερὰ, μεταξὺ δὲς και τῆς άπογευματινῆς, ο Λιονέλ Φρεϊκούο μεθύσει μέσα σ' ένα από τ' άριστοκρατικά μάτο του βουλευτικού, πίνοντας με τὴ συντροφιά διαφόρων δανδήδων, όλα τὰ εἶδη τῶν πισωτῶν. Άρχιζε από τὰ δυνατὰ λικέρ, καταλήγοντας στὴ βαρεία εγγλέζικη μαύρη μπίρα.

Άφοῦ γινόταν στοιαί στο μεθύσι, πλήρωνε αυτός γὰ όλους κ' έβγαινε νὰ πῆ σπῆτι του. Εκεί ἡ γυναίκα του τὸν περιμενε, μελετώντας τὸς ρόλους της.

"Ο Λιονέλ έμπαινε μέσα παρατατόντας και τῆς ζητούσε νὰ γελάσει, νὰ γελάσει ποτέ...

Τὸ γέλιο τῆς Μαριζ ήταν περίφημο στο θέατρο. Τὰ περιοδικὰ κ' ἡ έφημερίδες έδημοσίευαν τακτικὰ τὴ φωτογραφία της πλάι ἀπ' τῆς ρεζλιές τῶν σαμπονιῶν και τῆς δονονόπαστας, τὴ χαρακτηριστικὴ τῆς φωτογραφία στῆν ὁποία επόζαρε γελαστὴ και προσηχαρη. Γιατί ἡ Μαριζ εἶχε γεννηθεῖ γιὰ νὰ γελάει και νὰ καλοκαρδιζῆ τὰ πλήθη.

— Γέλα! Γέλα! λοιπόν! Μὰ γέλα καλά! τῆς ξεναφώναζε τώρα ο Λιονέλ.

"Ἡ Μαριζ έκανε ν' άντισταθεῖ και σούρωσε τὰ φρυδιά της. Ἡ όψη της έδειχνε ντροπὴ, ἀηδία αλλά και ύπομονη. Άρνητοια νὰ βάλῃ τὴ μάσκα τῆς λαοτόμης και νὰ γελάσει τὴ στιγμή πού ο θυμός τὴν έκανε νὰ τρέμῃ ολόκληρη.

— Γέλα! Θέλω...νὰ...γελάσεις! έπέμενε ο μεθυμένος.

Αὐτὴ τὴ στιγμή μπήκε ἡ ύπηρέτρια κ' ο Λιονέλ άπώτασε.

"Υστερα ρώτησε με μεγάλη άπορία :

— Πῶς; ἤθε ἡ ώρα νὰ φάει ; "Έτσι γρήγορα!

— Ναί! τὸν άπάντησε ἡ Μαριζ, ἤθε ἡ ώρα νὰ φάει! Ξέρεις, άλλωστε, ότι άπογεύομαι τῆς τελευταίης πρόβες τὸν νέου έργου τὸν κ. Σερζιάκ και πρέπει νὰ βρεθεῖ στο θέατρο πριν ἀπὸ τῆς 8.

— Α! ναί! Ξέρω!... εἶπε ο μεθυμένος. Καί έπαισε σ' ένα κάθισμα. Ἡ γυναίκα του τὸν σήκωσε με τὸ σταυδ και τὸν οδήγησε στὴν τραπέζαρια.

"Όταν ἡ ύπηρέτρια σεβήρισε τὴ σούπα, ο Λιονέλ άρχισε νὰ κούτῃ μέσα στο πιπό του έντελός άποζαυνομένος.

"Ἡ Μαριζ εἶχε στριφεῖ τὰ μάτια της έπάνου του κ' εἶχε βυθιστεῖ σε μελαγχολικὲς σκέψεις. Δυσκολεούταν νὰ βρῆ σέ κείνα τὰ κρισιμένα, κ' αλλάγημένα χαρακτηριστικὰ τοῦ μεθύσιου, τῆς λεπτεῖς και κανονικὲς γραμμὲς τοῦ άντρός, πού άλλωτε διάλεξε γιὰ σύντροφο τοῦ βίου της, ανάμεσα από χιλιάδες άντρες, πού ζητούσαν τὴ χάρι νὰ ριζοῦν στὰ πόδια της τὴ νύχτῃ και τὰ πλούτη της...

Σαρκινὰ ο Λιονέλ πινάχθηκε άπάνου κ' έφριξε μιὰ κραιγιή θυμοῦ και προσαγῆς.

— Μὴν κάνεις έτσι, πού νὰ πάρῃ ο διάολος! Γέλα σου λέω! Θέλω νάσαι εὐθυμῆ!...

— Μὰ εἶμαι εὐθυμῆ...πολύ εὐθυμῆ! τὸν άπάντησε με φωνὴ ἀπερίγραπτα θλιβερῆ εκείνη.

— "Ε, γέλα τότε! Γέλα σου λέω! μοῦγγισης ο μεθυμένος. Γέλα, γιὰ νάχης έπιτυχία στο θέατρο! Γέλα νὰ γυμνάσεις!... Γέλα, άφροῦ αυτό μου άρέσει...Σε προστάζω νὰ γελάσεις!...

"Ἡ Μαριζ καταλάβε πῶς ο μεθυμένος δὲν θὰ τὴν άφηνε ἡσυχῇ ἀν δὲν γελοῦσε.

Καί γελάσε.

Τὸ πρῶτο γέλιο βγήκε σκασιμένο από τὸ λάρυγγά της. "Υστερα τὸ δεύτερο κίμα τοῦ γέλιου της πῆρσε πλατύτερα, ἀπλώθηκε καθάρωτερο κ' έγινε ποταμός, πλάσασα, ώκεανός!...

Τὸ περιλάλητο γέλιο τῆς Μαριζ!...

"Ο Λιονέλ, σάν νάταν τὸ γέλιο αὐτὸ ένα συμπλήρωμα τοῦ μεθυσιοῦ του, ίκανοποιήθηκε.

— "Έτσι ντέ! φρονάξε σάν τρελλός στὴ Μαριζ.

"Ἡ ύπηρέτρια έξακολουούσε νὰ σεβήρι τὸ δειπνο. Ταυτοχρόνως όμως κούταξε με τὴν άκρη τοῦ ματιοῦ τὴν κυρία της κ' έλεγε μέσα της :

— Άν ἤμουν ἐγὼ στὴ θέσι της, θὰ τὸν άφίνα χίλιες φορές,

τὸν ζαμένο αὐτὸν μετρεούλιακα!

Αὐτὴ τὴ σιωπηλὴ γνώμη τῆς ύπηρέτριας, τὴν έδωσε στὴν Μαριζ ἀπερίφραστα και ξεκαθάρα λέτῃ ὡς γνώμη αλλά ὡς συμβουλὴ ο Σερζιάκ.

"Ο Σερζιάκ ήταν ο δραματικός συγγραφεὺς τοῦ έργου, στίς πρόβες τοῦ ὁποίου βιαζόταν νὰ πῆ στίς 8 ἡ Μαριζ.

Στίς προινὲς πρόβες ο συγγραφεὺς τῆς εἶπε :

— Παυδὶ μου, ἡ κατάστασι αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ διαιωισθεῖ. Δὲν έχετε τὸ δικαίωμα νὰ θυσιάζεστε γι' αὐτὸν τὸν άρρωστο αλλοοιλικό!

— Μὰ δὲν έχει άλλον κανένα εκτός από μένα στον κόσμο! "Αν τοῦ λείψω κ' ἐγώ... τί θὰ γίνῃ... Εἶχε πει ἡ ήθοποιός με μεγάλη καλοσύνη.

— Πιθανόν... "Αλλά δὲν' πρέπει νὰ καταδικάζεστε τὸν εαυτόν σας σ' αὐτὸ τὸ αώνιο μαρτύριο. Λεπτῇ, άμοιρῆ, έξυπνῇ ὅπως εἴσαστε, θὰ βρῆτε άμεσα, μόλις άφιστε τὸν Λιονέλ, τὴν ευκαιρία νὰ ξεναφαινετε τὴ ζωὴ σας... Ξέρω πολλούς πού θὰ ἤσαν εὐτυχεις νὰ σὰς παρασταθῶν.

— Για σὰς τὸ λέτε αὐτὸ, Σερζιάκ ; ρώτησε ἡ Μαριζ χωρὶς συγκίνηση.

"Ο συγγραφεὺς τῆς άπάντησε πῶς πιθανόν νὰ έννοῦσε και τὸν εαυτόν του. Καί πόνοντας τὴν κατάλληλη πόκα και χαϊδεύοντας με φιλαρέσκεια τὴ ροζέττα τῆς Λεγεόνας τῆς Τιμῆς, πού εἶχε στὴ μπουτονιέρα του, πρόσθεσε :

— Επειθὴμὸ σοβαρῶς νὰ κίμω κᾶτι γιὰ σὰς, νὰ σὰς δεῖξω τὸ ένδιαφέρον μου! Σεβήριτε καλά! Σὰς υπόσχομαι ἐκ τῶν προτέρων νὰ σὰς παραχωρήσω ὅ,τι μοῦ ζητήσετε!

"Ἡ Μαριζ στίς 8 βρισκόταν στο θέατρο. Ἡ πρόβες τελείωσαν ίκανοποιητικῶτα.

Έκεινο τὸ βράδυ ο Σερζιάκ δὲν τῆς εἶπε τίποτε άλλο. Χωριστῆσαν ἡσυχᾶ.

Τὴν άλλη βραδυά, ήταν ἡ πρώτη τοῦ έργου. Μόλις ἡ Μαριζ έφτασε στο θέατρο, μπήκε στο καμαρίνι της και τοιμάζονταν με καρδιογυμνῆ. Έκείνη τὴ στιγμή κίπωσε χτύπησε στὴν πόρτα. Ἦταν ο Σερζιάκ. Τῆς φρονάξε :

— Εμπρός! "Ετοιμῆ! Καί προπαίνων χωρὶς τρομάρες. Εἶμαι βέβαιος γιὰ τὴν έπιτυχία σας!

Στὸ καινούργιο αὐτὸ έργο τοῦ Σερζιάκ, στὴν τρίτη πράξι, ἡ Μαριζ εἶχε ένα δυνατό ρόλο, ένα ρόλο τραγικό, συγκινητικῶτα. Πονούσε σ' αὐτὸ τὸ ρόλο ἡ ήρωίδα τοῦ έργου. Καί πονούσε γιὰτὸ σῆγγός της δὲν τὴν έννοιαθε, δὲν ήταν άξιός της.

"Ο Σερζιάκ τὴν ὦρα πού πήγανε ἡ Μαριζ νὰ βγῆ στὴν τρίτη πράξι, τῆς εἶπε :

— Νὰ ξεχάσετε πῶς ξερετε νὰ γελάτε. Βιάτε ὅλη σας τὴν εὐαισιθησία στο ρόλο σας. Άπογε πρέπει νὰ κλάψετε και νὰ κλάψετε βαθεῖα, αληθινά...

Χρειάζοντανον λοιπὸν δάκρυα. "Ως τὴ βραδυά εκείνη ποτε δὲν εἶχε κλάψει ἡ Μαριζ, οὔτε στο θέατρο, οὔτε στο σπίτι της. Ἡ ἀπεραντὴ καλοσύνη της δὲν τὴν άφηνε νὰ κλάψῃ σπῆτι της γιὰ νὰ μὴ δυσαρεστῆ τὸν άντρα της, ο ὁποιος τρελλοιόταν γιὰ τὸ γέλιο της.

"Ο ρόλος της στο θέατρο ήταν πάντα νὰ γελά. Κι' εἶται ἡ βαθεῖα εὐαισθητὴ αὐτὴ γυναίκα δὲν εἶχε ὡς τὴ στιγμή εκείνη καμμιά φορά τὴν ευκαιρία νὰ κλάψῃ, νὰ χύσῃ δάκρυα, νὰ ξεσπάσει κ' αὐτὴ σάν ανθρωπίνο πλάσμα, πού κρυφα μέσα της υπέφερε...

— Δὲν έκλαπα ποτέ μου! Πού νὰ βροῦ τὰ δάκρυα γιὰ νὰ κλάψω άπογε ; ρώτησε τὸν συγγραφεὰ και βγήκε στὴ σκηνὴ με άγνοια.

Καί έπέτυχε. "Εθιμιβήσε... Έκλαψε ὅπως τὸ άπαταιστος ο ρόλος της, τὰ δάκρυα έτρεχαν ἀπ' τὰ μάτια της μόνα τους, ἀνάβλιναν φυσικά, άβίαστα...Βρέχανε τὰ μάγουλά της, κυλούσαν στο πηγούνι της, πνίγαν τὸ λάρυγγά της, ξεχόνωνταν από τὰ στήθη της και τὴν έλουζαν!

Κι' όταν ἤθε ἡ στιγμή, ὅπου ο ρόλος έφτανε στο άποκορῶφμα τοῦ πᾶθους, τὰ δάκρυα δὲν τῆς ἀπόλειψαν τῆς Μαριζ. "Όλος ο ἀπόκορμος πόνος τῆς ζωῆς της βρήκε διεξοδο... Κι' έκλαψε ἡ ήθοποιός γιὰ τὴ γυναίκα! Κι' ήταν τὰ δάκρυα μιὰ παρηγοριά, μιὰ ανακούφισι, μιὰ ἡδονή...

Κάτω τὸ πλήθος, άσυνείθιστο νὰ βλέπει και ν' άκούῃ τὴ Μαριζ σὲ ρόλους παθητικούς, βλέποντάς τὴν νὰ σπαράξῃ στο ρόλο αὐτὸ και νὰ κλαίῃ ὅπως έκλαψε, δὲν εἶχε και ξεσπάσε σὲ χειροκροτήματα.

Θριάμβος μοναδικός! Κι' όταν ἡ Μαριζ έκανε ν' άποσπῆθε ἀπὸ τὴ σκηνὴ, ο ένθουσιασμός τοῦ πλήθους, πού ύπόφερε κ' έκλαψε μαζί τῆς, δὲν εἶχε ὅρα. Τὴν ἀπεθέωσε κυριολεκτικῶς.

"Ο Σερζιάκ τὴν δέχθηκε μ' άνοιχτές άγκάλες, μόλις έπαισε ἡ αὐλαία.

— Μικρούλα μου! Μικρούλα μου! τῆς έλεγε σαστισμένος. Τι θριάμβος ήταν αὐτός! Τι τελευταίης τῆς έκφρασι τοῦ πόνου!

"Ἡ Μαριζ ἤσκει τώρα, γύρισε στο συγγραφεὰ και τοῦπε με τὴ συνεθισμένη τῆς καλοσύνη :

— Εὐχαριστῶ, Σερζιάκ, πού μου δώσατε τὴν ευκαιρία νὰ κλάψω!



Κάθισε σὲ μιὰ πολυθρόνα σάν άποβλακωμένους...

ΕΛΒΕΤΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΡΙΚ ΟΜΠΕΡΛΑΝΤ

Ο ΜΑΓΟΣ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ

Κατεβάνοντας κaveis τη βουνοπλαγιά του Γκρίντερβαλν των "Άλπεων στην Έλβετία, συναντά ένα παραξένο μέρος. Είναι μιá έκταση νεκρή μέσα σέ μιá κατάφυτη μικρή κοιλάδα.

Γύρω από τη μικρή αυτή έκταση ανδρίζουν ή άγριες τριανταφυλιές των "Άλπεων και λογις - λογις άλλα φυτά κι' άγριολούλουδα που βρίσκονται άφθονα στις κατοφρέριες των πανύψηλων έκεινων βουνών. Και μόνο ή έκταση αυτή μένει κατά ένα άλλόκοτο τρόπο, επί χρόνια δλοκλήρα τώρα, έντελως νεκρή, δίχως καμμιά βλάστηση, καμμιά γλόη, ξερή πέτρα μονάχη, διακμήνη άπ' τά λιουίρια και τις βροχές. Έχει τό σχήμα του κύκλου και πλάτος και μάρκος κάπου τριάντα ποδών.

Πώς μέσα στην τόσο πλούσια βλάστηση ό τόπος αυτός άπόμεινε έτσι για πάντα ξερός; Οι κάτοικοι των διπλανών χωριών διηγούνται γι' αυτό μιá παράδοση, από τις πιο παράξενες της Έλβετίας:

Μιά φορά κ' έναν καιρο, ζούσε στην κοιλάδα του Κάντιν, κάπου έχει κοντά σ' αυτό τό μέρος της βουνοπλαγιάς, ένας άνθρωπος που ήταν μεγάλος μάγος. Είχε κληρονομήσει τη μαγική δύναμη από τη μητέρα του που κ' έκεινή την είχε κληρονομήσει από τη δική της!

□ □ □ ΕΞΗΗ "ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ □ □ □

Η οικογένειά του ολόκληρη ήταν μιá οικογένεια μάγων! Όλα τά άγρια ζώα της κοιλάδας υπάκουαν στό μάγο, σάν πιστοί του ύπηρετες και σκλάβοι. Κάθε σάββατο βράδυ ό μάγος έβγαινε πάντα στό ίδιο μέρος, στη βουνοπλαγιά του Γκρίντερβαλν, που σήμερα μένει ξερό και έρημο. Έχει έχασε ένα κύκλο γύρω του μ' ένα μαγικό ραβδί που είχε, κ' έπειτα άρχιζε να σφουρίζη με τό φλόαυτο που του είχε δώσει ή μάγισσα ή μάνα του την ώρα που ξεφυγκούσε, πάνω στό νεκρικό της κρεβάτι.

Οι ήχοι έβγαιναν από τό φλόαυτο του άλλόκοτοι και μονότονοι. Για κάθε είδος ζώων είχε και ξεχωριστό παίζιμο. Έτσι έμάζεψε γύρω του άλλοτε τις άκούσδες, άλλοτε τους άετούς κι' άλλοτε τά φειδια του βουνού. Έπιπαιναν τότε όλα μέσα στό μαγικό του κύκλο, άπ' τόν όποιο δέν μπορούσαν να ξεναβγούν χωρίς την προσταγή του. Τότε ό μάγος έπαινε τό άλλόκοτο σφουρίγμα του. Έκτύπαζε γύρω του τά μαζεμένα άγρίμια και τους έδινε τις διαταγές του.

Ότι τους έλεγε, εκείνα τό έκαναν σάν ύποτακτικοί του. Μαζεώνουσαν στις φολιές τους ή κατέβαιναν στην κοιλάδα, έθανάτωναν εκείνων που ήθελε ή έγλυκαν τά χέρια των ανθρώπων.

Όλη ή χώρα έτρεμε και φοβόταν τό μάγο και τη δύναμή του, και οι μεγαλύτεροι άρεντάδες τόν περαιοποιόνταν και ήθελαν νά τάχουν καλά μαζί του...

Μιά νύχτα είχε μαζέψει γύρω του τους δράκοντες και τις όχιές. Όταν έτελειωσε τό σφουρίγμα του, τους έπρόσταζε νά πάνε να πνίξουν στόν ύπνο της, την όμορφότερη κοπέλλα του χωριού.

Ό μάγος την είχε ζητήση γυναίκα του, μα εκείνή άγνήθηκε με τρόμο. Πώς θα μπορούσε νά μένη δίπλα σ' ένα τέτοιο διαβολάνθρωπο; Ό μάγος πειράχθηκε πολύ μ' αυτήν την ταπεινώση που του έκαμε μιá φτωχή κοπέλλα του χωριού. Και όρκισθηκε νά εκδικηθή με τόν τρόπο που ήξερε αυτός.

— Φίου... φίου!... έκανε τώρα ό μάγος, φειδια και δράκοι και όχιές... φίου, φίου... σίρτε νά πνίξετε την όμορφη κοπέλλα, που έπρόσβαλε τόν άρέντη σας τόν παντοδύναμο...

Κ' έπρόσθεσε:

— Σέρεις, Σερζιάκ, έχω έτοιμη την άπάντησί μου στη χθεσινή σου πρόταση. Τη θυμάσαι; Οά ήθελα...

— Τι;...Τί θα θέλατε, Μαριζ;

— Νά, θα ήθελα, ένα ρόλο σάν αυτόν που έπαιξα πρό όλιγου.

Μά ό ρόλος αυτός να μην τελειώνη ποτέ! Είμαι θ χρόνια παντρεμένη με τόν Λιονέλ Φρενκούρ κι' έχω πολύ...γελάσει!

Πάρτε με σεις νά με κάμειτε νά...κλάψω! Ω! τά δάκρυα!..

Κι' ή Μαριζ έπεσε στην άγκαλιά του Σερζιάκ.

Ζάν Σεβντόφ

"Όμοσ κανένα φειδι και κανένα δράκος δέν έσάλευε άπό τη θέση του. Θαρρείς και κάποια άνωτερη δύναμη έσίντρεψε τά μάγια του μάγου.

— Φίου... φίου!... έκανε άδικα ό μάγος και ιδροκοπούσε.

Γονατιστή μπρός στην εικόνα της 'Αειπάφθνης, ή όμορφη κοπέλλα του χωριού έκλαιε και παρακαλούσε νά δείξη ή Μεγαλόχαρη τό θαύμα της, και νά τη γλυτώση από τη δύναμη του μάγου.

Ό μάγος έθύμωσε τώρα, τά μάτια του άρχισαν νά βγάζουν σίφες και τό πρόσωπό του έγινε κατακόκκινο. 'Αρχισε νά χρησιμοποιη μαγικές δυνάμεις που ποτέ του ίσασε τότε δέν είχε ανακασθή νά χρησιμοποιήση. Έκαμε άλλόκοτα σχήματα και ξεστομίσε λόγια φοβερά, παντοδύναμα που του τάχε διδάξη ή μάνα του ή μάγισσα και που έκαμαν τά βουνά δλοκλήρα νά τρίζουν και τη νύχτα ν' αναδιπλώνεται από τόν τρόμο της.

Έξαφνα οι δράκοι έσάλευσαν... άφησαν τό κοπάδι των φειδιών και έτράβηξαν προς τη καλέλα που ήταν εκεί παρατέρα.

— Φίου... φίου!... Ξαναρχισε ό μάγος και νόμισε πως τά έφρετα άρχισαν πεινά νά σκύβουνε στη θέλησή του.

Ένα άγριο γέλιο ζωογραφίστηκε στό πρόσωπό του.Και ξεστομίσε θησαυτικά νά σατανικά τόν λόγια και τά βουνά έτριξαν και ή νύχτα αναδιπλώναταν με άγνοία...

Σέ λίγο όμως οι δράκοι ξεαναγύρισαν κοντά του. Πάνω στη ράχη τους κρατούσαν ένα τεράστιο φειδι. Άπό τό στόμα του χινόχουσαν φλόγες κι' από τά μάτια του έβγαιναν άστρατές που χινόχουσαν στα πλάτη της νυχτιάς. Πάνω στό κεφάλι του φορούσε μιá κορώνα μ' άστρατερά διαμάντια! Ήταν τό στοιχειό των δράκων του βουνού! Μ' αυτό θα εκδικόταν ό μάγος τη φτωχή κόρη...

Έφτασαν έτσι οι δράκοι μέσα στό μαγικό κύκλο. Τότε όμως άξαφνα, σάν νά υπάκουαν σ' άνωτερη δύναμη, άρπαξαν με τά νύχια τους τό φλογερό φειδι και τό πέταξαν έξω από τό μαγικό κύκλο. Ένας τρομερός κρότος άκούσθηκε και μιá θαμνοτική λάμψη έξοισε τά πέπλα της νύχτας. Ό μάγος έπεσε στα γόνατα και κατατρομαγμένος έκαμε τό σημείο του σταυρού.

Την ίδια στιγμή όλα χάθηκαν από μπροστά του κ' έμεινε εκεί, στη μέση του κύκλου ίσασε τό προί.

Κι' όταν έβγήκε ό ήλιος, και οι κυνηγοί έπέρασαν από κεινό τό μέρος, τόν βρήκαν νεκρό, μαύρο σάν κάρβουνο στην ίδια θέση.

Άπό τότε, μέσα στην κατάφυτη βουνοπλαγιά του Γκρίντερβαλν, μονάχα σ' αυτόν τόν κύκλο δέν είναι έρημος και νεκρομμένος, σάν ένα κομμάτι από την Κόλαση!...

Ένριχ Όμπερλαντ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΚΑΛΑΜΠΟΥΡΙ

Μετά την περίφημη νίκη του του Μαρέζγου, ό Βοναπάρτης έπηρε με τό στρατό του νά καταλάβη ένα χωριό στα περίχωρα. Μόλις τό έμαθε ό δήμαρχος τό χωριού βγήκε με τους προύχοντες και τόν λαό νά τόν ύποδεχθή και νά τον παραδώση τά κλειδιά των πυλών. Για νά κολακεύση όμως περισσότερο τόν νικητή στρατηγό διάλεξε τά είκοσι ώραιότερα κορίτσια της πόλεως και τά έβαλε μπροστά τά μπροστά για νά του παραδώσουν τά κλειδιά.

Ό Ναπολέων ρώτησε τό δήμαρχο τί συμβόλιζε ή παρουσία των είκοσι έκείνων κοριτσιών. Και ό δήμαρχος άπολόγησε:

— Τά κορίτσια αυτά, στρατηγέ μου, είναι «είκοσι καρδιές» που σύμφωνα με την ορθογραφία τους σημαίνουν είκοσι καρδιές (vingt coeurs),σύμφωνα όμως με την προφορά τους σημαίνουν ναι-ακουε (νικητής)!



Οι Φίλοι της Μικρούλας

φουτρώει χορτάρι. Ό τόπος έχει ένα κρεμμύδι από την Κόλαση!...